

Redactare: Alexandra Turcu
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PERȚA, COSMIN

Cântec de leagăn pentru generația mea / Cosmin Perța. - Pitești :

Paralela 45, 2018

ISBN 978-973-47-2816-9

821.135.1

COSMIN PERȚA

CÂNTEC DE LEAGĂN PENTRU GENERATIA MEA

Copyright © Editura Paralela 45, 2018

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Editura Paralela 45

Cuprins

DE RĂZBOI

Răcoarea pietrișului la trecerea ta / 9

Doamne: e timpul. Lumea este prea lungă / 15

Întoarcerea spre propriul corp: o necesitate / 19

De ani de zile vânturile au doborât zidurile vechi / 23

Am ajuns în miezul delirului / 27

Film porno / 29

Apocalypse dream / 33

Immigrant story / 35

Verdele e culoarea speranței / 39

Liniștea și lumina / 45

Ca să o poți da / 51

Brain map / 53

Manea / 57

Poem despre originalitate / 61

Little song / 63

Am văzut un animal mic traversând strada / 67

Poem despre frumusețe / 69

O liniște tăioasă, acută, ca o durere de spate sau de genunchi / 71

Poem despre spaimă / 73

Flashback / 75

Lacustră / 77

Poem despre ea / 79

Din nou despre ea / 81

Primul poem despre o mică spaimă, pentru ea / 83

Al doilea poem despre o mică spaimă, pentru ea / 85

Tot despre ea / 87

În continuare doar despre ea / 89

Al treilea poem despre o mică spaimă, pentru ea / 91

Al patrulea poem despre o mică spaimă, pentru ea / 93

Cântec de adormit iubita / 95

DE RĂZBOI

Răcoarea pietrișului la trecerea ta

Primul cântec de leagăn pentru generația mea

1.

Plângi, plângi, c-o să-ți cumpăr o inimă de plastic, un
bypass argintiu și curat, un aparat roentgen în miniatură,
un aparat de iradiat cu cobalt în miniatură, un bisturiu neînceput.

Plângi, plângi, sub temelia casei ascund pentru tine grămezi
de pastile de lemn, un delfin, o coadă de elefant, trei potârniche
și o găscă de diamant.

Plângi, plângi, c-am să-ți dau o mică mască de gaze,
un cocktail molotov,
o piele ninsă de tigru, peticită cu zibelină, un deget tăiat,
o mitralieră, un fruct unsuros,
o pijama purtată, o ceapă, un picior de maimuță,
o labă de rinocer,

un Soutine mic, pictat pe-un cercel, o primă nenorocire: exact.
Plângi, plângi, o să mă împrumut peste tot și o să îți cumpăr
o meșă frumoasă din păr de cămilă, un rinichi, un ficat,
trei doctori care

să te opereze de polipi la colon.

Plângi, plângi, te vei îmbolnăvi de cancer, vei mânca.

cianură. vei bea.

cianură. vei respira. cianură. vei vomita. cianură.

voi cumpăra bilete la teatru,

la rodeo, la balet. Vom merge la operă și la cinema.

Vei crăpa, inima ta

va crăpa.

Plângi, plângi, un milion de sicrie încap în exact

162 de pagini de carte,

un milion de morți încap în exact mintea mea,

îi voi cumpăra,

o voi cumpăra pentru tine.

Plângi, plângi, o să-ți cumpăr un președinte,

un parlament, o școală, asfalt

pe care să calci, o să îți cumpăr șosete cu care să calci

pe asfalt,

cu care să te duci la doctor, în care să-ți miroasă picioarele,

o să îți cumpăr o pajiște numai a ta în care să crești

avioane sălbatice,

să îmblânzești moartea, plângi, plângi, o să îți cumpăr moartea

ca să te urci

pe ea, să o călărești pe ea, să o numești pe ea, să îi spui:

Mirabela.

2.

Acesta e Superman, acesta este cuvântul desfătare,

integru,

perpendicular. Aceasta este istoria, aceasta este memoria,

acesta este falsul

și uzul de fals.

Aceștia suntem noi, aceștia sunt ceilalți, aceștia sunt cei

care omoară.

Aceasta e Franța, acolo e marea Mediterană,

acolo e Anglia, Germania,

SUA și Rusia, China și Coreea de Nord.

Acestea toate sunt legate, sunt identificate, interconectate,

vorbim de irascibilitate.

Uită-te cu atenție și vei vedea în spatele fiecăruia: moartea.

Acesta este un ou fiert, o mănășă, un chihlimbar, o limbă moartă,

un manual de chimie, tendonul, clavicula, presa, presa liberă,

presa ocupată, presa de carne, presa de struguri, presa.

Uită-te cu atenție

și vei vedea: moartea.

Acestea sunt cimitirele, aceștia sunt cei ce plâng cimitirele,

aceștia sunt

cei ce ocupă cimitirele, aceștia sunt cei ce eliberează cimitirele.

Stai!

Nu te mișca. Am pus mâna pe umărul tău.

Uită-te cu atenție: ♣*

3.

Aproape în fiecare zi
citesc o știre despre Apocalipsă,
despre cutremure, uragane, războaie, criză, maltratări de copii.

Însă toată această înscenare,
toată această lume colcăitoare
care-și revarsă puroiul și ura în mintea mea

nu face altceva decât să mă convingă și mai tare
că a mânca un măr și a învia
sunt de fapt lucruri apropiate.

4.

Odată cu inima și iluminarea.
E tot mai îngrijorător pentru mine
faptul că nu mă mai pot face înțeleș

și nici nu țin la asta cu tot dinadinsul. M-aș putea lipsi,
dar rămân cu spaima unei distrugerii a lumii
care mă acaparează.

E tot mai obositoare și mai terifiantă
Ascensiunea.
Evoluția demonului în lume.

Demonul nu mai înșală că nu există,
are nevoie de marketing, de PR, de vizibilitate,
de like-uri pe facebook.

Demonul. Nu voi mai spune acest cuvânt.
Spunem: penumbră. În penumbră nu există bine și rău,
în penumbră locuim toți într-o lume virtuală.

În penumbră jucăm counter-strike fericiți.
Ucidem oameni în penumbră și nu e de-ajuns.
Pajiște albă.

În penumbră nimic nu e real, în penumbră
cuțitul nu poate spinteca, sângele e doar pixeli.
Ne jucăm în penumbră, facem orgii. În secret?

E urât în penumbră, mi-e frică în penumbră,
nu vă înțeleg în penumbră, nu vă cunosc,
nu mă recunosc. Sunt la fel. Am amorțit. Am murit.

Când penumbra își va deschide aripile răcoroase de acvilă
cine va decide cine pleacă și cine rămâne?
Cui i se va face teamă în penumbră la atingerea ei de metal?

Deja cad, care este adevărata realitate?
Deja am greșit și voi greși în continuare
până când tot ceea ce văd se va usca.

Nu înțelegeți, în penumbră
ești pedepsit pentru ce e moral.
Nu avem frumusețe, libertate, onoare,

vanitatea e-o scârnă ce ni se scurge pe gât natural,
trăim din surogate, din droguri cerebrale, virtuale
interstițiale, pestilențiale, ieftine și colosale.
Fericirea este reală, este posibilă și poate depăși
firea noastră animală. Lumea trebuie abandonată
pentru a fi câștigată.

Toți alegem calea ciudată, toți scriem mort,
încă de vii. Mumii. Răutate, egoism, egocentrism,
decadentism, avangardism.

Absurdul este noua regulă în societate. Absurdul nu
mai provoacă rupturi, nu sparge, nu
înpăimântă, nu îndepărtează, realitatea nu îl disociază,

absurdul atrage, este mișto, tratăm absurdul cu
îngăduință și ironie. Cochetăm cu el ca și cu o
femeie pustie, ca și cu o târfuliță plăcută și zbanghie.

Absurdul ne copleșește, ne îngurgitează, ne mestecă,
ne zdrobește,
Normalitate e un cuvânt fără referent,
am luat-o razna. Totul este incert.

Suntem sofisticați, ironici, superiori,
suntem prea post-orice pentru orice este etic,
pentru viață în general.
Nimic nu ne poate fi pe plac, nimic nu e bine,
suntem un covor vegetal,

putrezim, mirosim. Limbajul s-a spart. Poc!
Urăsc ce nu înțeleg.
Non-viziune. Lipsa de întuneric e vid.
Non-viziune. Lipsa de întuneric e vid.
Non-viziune.
Vid.

Doamne: e timpul. Lumea este prea lungă

Al doilea cântec de leagăn pentru generația mea

1.

Dormi, dormi,
n-am putut niciodată să mă obișnuiesc cu lumea,
cu pielea umană, cu tot ce poate fi explicat.

Dormi, dormi,
în fiecare zi gândesc totul cu exactitate: Acum
mă oblig. Cu electrizări epidermice mângâi ușor adevărul.

Dormi, dormi,
un timp negru, fără amintiri e afară,
insecta tenace îmi ronțăie creierul. În Cosmos e bine și cald.

2.

Am dat cu piciorul în ușă.
Am dat cu piciorul în ușă cât am putut de tare.

Mi-am lipit urechea
de ușă, ți-am simțit pulsul, ți-am auzit nedreptatea,
ți-am auzit sângele zborșind.